

Δυο βαλίτσες

του Χρίστου Χατζηγιάνγκου
Επιμέλεια Κειμένου: Ανθή Πέτσα Σαββίδου

Ήταν για χρόνια φυλαγμένες στο ερμάρι των γονιών μου, εκεί στο σπίτι που έμεναν μετά τον ξεριζωμό στο Καϊμακλί. Ένα σπίτι, ακριβώς πάνω στην πράσινη γραμμή απέναντι από την αγαπημένη μας Κυθρέα. Έζησαν όλα αυτά τα χρόνια με το όνειρο όταν θα ερχόταν η ευλογημένη ώρα της επιστροφής. Να τις γεμίσουν ξανά και πρώτοι να γυρίσουν πίσω.

Δυο βαλίτσες, δυο μικρές βαλίτσες που οι διαστάσεις τους δεν ξεπερνούν το μέγεθος των σημερινών χειραποσκευών που μεταφέρουμε στα αεροπλάνα. Αυτές οι βαλίτσες δεν θυμάμαι τί χώρεσαν από τα υπάρχοντα μιας 7μελούς οικογένειας εκείνο το μαύρο πρωινό της Τετάρτης, 14 Αυγούστου, 1974. Αυτό όμως που ξέρω, είναι πως μέσα εκεί είναι στοιβαγμένες οι μνήμες του αγαπημένου μας χωριού, της γειτονιάς, της οικογένειας, των αδών παιδικών μας χρόνων. Χωράνε ακόμα την ελπίδα, τον πόθο αλλά και το πάθος για επιστροφή.

Πάντα όταν τις έβλεπα το μυαλό μου κολλούσε. Στις τραγικές εκείνες ώρες του πρωινού της Τετάρτης και η μνήμη μου, πιο καθαρή και από το κρύσταλλο με έπαιρνε στο αγαπημένο μας σπίτι. Αυτές οι εικόνες χάραξαν βαθιά τη ζωή όλων μας και θα μας συνοδεύουν για πάντα.

Πέντε η ώρα το πρωί και ξυπνούμε όλοι με τους δαιμονισμένους βόμβους των αεροπλάνων. «Πάλε αρκέψαν», είπα από μέσα μου και πετάχτηκα από το κρεβάτι. Στο σπίτι είχαμε δύο αποουσίες. Των Μιχάληδων. Του παππού και του αδελφού. Ο αδελφός στην Πάφο, στρατιώτης στα Μαντριά. Ο παππούς στο Βαρώσι, στο παντοπωλείο για να πωλήσει ελιές. Αγωνία και για τους δύο. Οι ώρες περνούσαν.

Από τον κεντρικό δρόμο της Κυθρέας, στο «Βούππο», τα αυτοκίνητα από τις πάνω ενορίες, γραμμή. Όπου φύγει φύγει. Η αγωνία σμίχτηκε πια με το φόβο. Στο σπίτι μας άρχισαν να καταφτάνουν και γείτονες που δεν είχαν μέσο να φύγουν. Την αγωνία διαδέχεται η ανακούφιση σαν φάνηκε από τον πλάτανο το ΠΕΖΙΟ του παππού. Με το που κατεβαίνει τρέχουμε και με ικετευτικό ύφος του ζητούμε να φύγουμε. Το αυτοκίνητό του ήταν η σωτηρία μας αφού στη κάσα του χωρούσε όλους μας και μαζί με αυτό του πατέρα θα μπορούσε να μας μεταφέρει. «Εγώ δεν φεύγω. Αν βρεθεί κάποιος να σας πάρει με το αυτοκίνητό μου ας το πάρει», είπε με τη χαρακτηριστική προφορά του Αυστραλέζου, που ως μετανάστης απέκτησε.

Με παρακάλια, ιδιαίτερα της μάνας μου και με τη λογική ότι φεύγαμε προσωρινά, μαλάκωσε. Δέχτηκε. Εκείνη τη στιγμή η μάνα μού ζήτησε να βοηθήσω για να πάρουμε καμία βαλίτσα μαζί μας. Όπως ήταν στο ερμάρι οι δυο μικρές βαλίτσες, τις αρπάζουμε και μηχανικά τις βάζουμε στο πίσω μέρος του αυτοκι-

νήτου, χωρίς καν να ξέρουμε τι είχαν. Και ενώ είμαστε έτοιμοι να φύγουμε μια παράξενη δύναμη με ωθεί να επιστρέψω. «Πάρε ρε και τα κύπελλα σου και δεν ξέρεις τι μπορεί να γίνει». Επιστρέφω και βάζω σε μια τσάντα τα δυο κύπελλα που πήρα στους Περιφερειακούς Αγώνες στην Στ' Δημοτικού. Δίπλα ήταν και τα χρυσαφικά της μάνας και αρχαία νομίσματα που φύλαγα. «Πάρτα και αυτά» είπα... Και με το πολύτιμο φορτίο μπαίνω στο αυτοκίνητο. Και άρχισε έτσι η Οδύσσεια της προσφυγιάς. Η οποία δυστυχώς συνεχίζεται εδώ και 50 χρόνια.

Οι γονείς μου έφυγαν...Οι βαλίτσες φυλάγονται στο σπίτι μου... Η ελπίδα πως κάποια μέρα θα επιστρέψουμε με τις ίδιες βαλίτσες στα σπίτια μας δεν θα σβήσει ποτέ!

